

Arrest

nr. 48 521 van 23 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Servische staatsburger te zijn, van Albanese origine, en afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië).

Al van toen u nog een kind was, voerden leden van de gendarmerie vaak huiszoeken uit bij uw ouders. Soms namen ze uw vader ook mee voor ondervraging. Deze huiszoeken hadden waarschijnlijk te maken met de problemen van een oom van u, A.(...) E.(...), die al zeker tien jaar in België verblijft. Omdat u toen nog zo jong was, hebben uw ouders u echter nooit veel verteld hierover. Uw vader is in de loop der jaren verschillende keren zijn beklag gaan doen over de gendarmes bij de Multi-etnische politie (MEP), maar zijn klachten bleven zonder resultaat. Ook de laatste jaren voerden gendarmes regelmatig huiszoeken bij jullie uit. Sinds u vijftien jaar was, werkte u 's avonds als ober in een café. Als u dan 's nachts naar huis terugkeerde, werd u op straat vaak tegengehouden door gendarmes die u vroegen waar u was geweest. Ze geloofden dan niet dat u in het café gewerkt had. Zo moest u enkele keren uw werkgever bellen die moest bevestigen dat u wel echt op uw werk was geweest. De gendarmes bedreigden u soms ook verbaal. Andere keren reden ze met hun

voertuigen heel dicht naast u en hielden ze u nauwlettend in het oog. U verklaarde dat de gendarmes alle jongeren van Albanese origine die 's avonds op straat kwamen op dezelfde manier behandelden. Ze deden dit om de jongeren bang te maken.

In 2007 zijn er op een dag twee militairen bij u thuis langsgekomen die zeiden dat u zich moest gaan aanmelden in het legerkantoor te Tasjan. U bent daarop samen met uw vader naar het legerkantoor gegaan, waar uw naam werd geregistreerd. De militairen daar zeiden dat u later zeker uw legerdienst moest vervullen. U was bang om hiervoor opgeroepen te worden. Om al deze redenen besloot u het land te verlaten.

In oktober 2009 verliet u samen met uw ouders en uw zus E.(...) Servië.

Uw vader, die invalide is sinds hij in 2001 of 2002 een ernstig ongeval heeft gehad, ging naar Macedonië, waar hij nu nog steeds verblijft in het huis van een oom van u.

U vertrok samen met uw moeder, A.(...) F.(...) (O.V. 6.511.586), en uw minderjarige zus E.(...) met de wagen naar België. U kwam op 17 oktober 2009 in België aan en vroeg op 19 oktober 2009 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit heeft u de volgende documenten voorgelegd: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 13/02/2006 te Preshevë en uw rijbewijs, uitgereikt op 06/03/2009 te Preshevë."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u Servië verlaten te hebben omdat leden van de gendarmerie al jarenlang tot aan uw vertrek uit het land regelmatig huiszoekingen bij uw ouders uitvoerden. Uw vader werd tijdens deze huiszoekingen soms ook meegenomen door de gendarmes voor ondervraging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/04/2010, pp. 4, 8-10).

Er dient echter op gewezen te worden dat uw verklaringen aangaande deze huiszoekingen verschillende tegenstrijdigheden bevatten met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw moeder, A.(...) F.(...) (O.V. 6.511.586). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen dan ook ernstig ondermijnd.

Zo verklaarde u dat de laatste huiszoeking uitgevoerd werd ongeveer twee weken vóór u het land verlaten hebt. U stelde dat u toen niet thuis was. De voorlaatste huiszoeking vond een maand of twee eerder plaats en toen was u wel thuis. U beweerde ook dat de gendarmes uw vader de laatste jaren niet meer meegenomen hebben voor ondervraging en dat u de laatste keer dat ze hem meenamen, vijftien of zestien jaar was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/04/2010, pp. 8-9, 12).

Uw moeder stelde daarentegen dat de laatste huiszoeking een maand of twee vóór jullie vertrek uitgevoerd werd. Ze was er niet helemaal zeker van of u toen al dan niet thuis was en evenmin of de gendarmes uw vader hadden meegenomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A.(...) F.(...), d.d. 26/04/2010, p. 5).

Toen uw moeder tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, verklaarde ze dat ze misschien niet thuis was bij de laatste huiszoeking en dat u of de andere gezinsleden haar daar niets over verteld hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A.(...) F.(...), d.d. 26/04/2010, p. 6), wat niet overtuigend is, gezien u toch uitdrukkelijk verklaarde dat uw moeder thuis was op het moment van de laatste huiszoeking (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/04/2010, p. 8). Uw moeder verklaarde verder niet met zekerheid te kunnen zeggen wanneer de voorlaatste huiszoeking plaatsvond, maar ze dacht dat het in februari 2009 was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A.(...) F.(...), d.d. 26/04/2010, p. 6) wat evenmin overeenstemt met de verklaringen die u hierover aflegde.

Met betrekking tot de door uw moeder aangehaalde geheugenstoornissen waardoor ze zich bepaalde zaken niet meer zou herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A.(...) F.(...), d.d. 26/04/2010, pp. 5-6), kan worden opgemerkt dat ze deze problemen niet kan staven met enig medisch attest. Bijgevolg kan niet worden afgeleid dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan geheugenstoornissen.

U haalde verder aan dat de gendarmes 's avonds alle jongeren van Albanese origine die op straat waren, lastigvielen om hen bang te maken. Ook u werd op uw weg naar huis van het café waar u werkte vaak tegengehouden door gendarmes, die u vroegen waar u geweest was. Soms volgden ze u met hun wagen. Ze hebben u ook enkele keren verbaal bedreigd, maar u werd nooit fysiek aangevallen

door hen. U verklaarde verder dat er ook bij andere Albanese vaak huiszoeken gedaan werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/04/2010, p. 4, 7-8).

Wat deze algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht - in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers.

Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging.

U verwees in uw verklaringen ook naar de arrestatie van negen Albanese in de Preshevë-vallei, waardoor u zelf ook vreesde gearresteerd te worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/04/2010, p. 5).

In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat een dergelijke vrees, wat u betreft, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet gegrond is. De Servische burgers van Albanese etnische herkomst die werden gearresteerd in december 2008, werden namelijk gezocht op verdenking van misdrijven, namelijk moorden, ontvoeringen, verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gijlan (Republiek Kosovo) tijdens de Albanese opstand in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit.

In het licht van deze informatie passen de interventies van de Servische overheid niet in een context van etnische vervolging maar in een volledige andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten, die strafrechtelijke vervolgingen die gerechtvaardigd zijn in een rechtstaat, met zich meebrengen.

U bent weliswaar te jong om deelgenomen te hebben aan gevechten, maar u verklaarde dat noch uw vader, noch andere familieleden van u ooit hebben gevochten in Servië of in Kosovo. U had ook geen weet van illegale wapens in jullie huis (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d. d. 26/04/2010, pp. 7-8).

Uit de elementen in uw administratieve dossier blijkt bijgevolg dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen deze arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat het niet aannemelijk is dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan.

Daarenboven vreesde u opgeroepen te worden voor het vervullen van uw legerdienst.

In het geval er een gewapend conflict zou uitbreken, wilde u namelijk niet gaan vechten tegen Albanese. U verklaarde dat u in 2007 opgeroepen werd om u te laten registreren in het legerkantoor te Tasjan, wat u ook gedaan heeft. Daar werd u dan gezegd dat u later zeker uw legerdienst moest vervullen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/04/2010, pp. 5-6).

Uw verklaringen aangaande deze oproeping bevatten echter enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw moeder, waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ernstig in het gedrang gebracht wordt.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u nooit een oproepingsbrief ontvangen hebt, maar dat er wel twee Servische militairen bij u thuis zijn langsgesproken, die u zeiden dat u zich moest aanmelden in het legerkantoor te Tasjan.

U stelde dat u het verdacht vond dat u geen oproepingsbrief ontvangen had. U verklaarde ook nog dat uw moeder thuis was toen de militairen langskwamen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 26/04/2010, p. 5-7).

Uw moeder beweerde echter in strijd met uw verklaringen dat er via de post wel een oproepingsbrief voor u gekomen is en dat u met deze oproepingsbrief naar het legerkantoor in Tasjan gegaan bent. Ze verklaarde verder uitdrukkelijk dat er nooit militairen bij jullie thuis zijn langsgekomen in verband met uw oproeping (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van A.(...) F.(...), d.d. 26/04/2010, pp. 4-5).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat staatsburgers van Albanese herkomst weliswaar kunnen worden opgeroepen voor registratie, maar dat ze sinds 2003 niet meer opgeroepen worden om hun legerdienst als zodanig te vervullen.

Zo worden de Albanezen volgens het militaire bureau van Medvegjë, de burgemeester van Bujanovc, het Coördinatiecentrum voor de gemeenten Bujanovc, Preshevë, en Medvegjë in theorie opgeroepen om in het militaire register te worden opgenomen en niet om hun dienstplicht concreet en als zodanig uit te voeren. Bovendien voorziet Artikel 45 van de Grondwet van de Republiek Servië in het gewetensbezwaar en het decreet betreffende de legerdienst voorziet sinds 2003 in de mogelijkheid om burgerdienst uit te oefenen. Zo vervulden van 2003 tot 2007 zo'n veertigduizend gewetensbezwaarden hun burgerdienst, wat de effectiviteit van de maatregel bewijst.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw moeder, A.(...) F.(...) (O.V. 6.511.586), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Servische identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 juni 2010 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij wijst er op dat de streek van Zuid-Servië te kampen heeft met een doorgedreven militarisering vanwege de Servische gendarmerie en verklaart niet akkoord te gaan met de commissaris-generaal wanneer die stelt dat deze situatie op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Immers, verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal zelf stelt dat de Servische gendarmerie haar boekje te buiten is gegaan ten aanzien van burgers van Albanese origine.

Verzoeker meent dat het duidelijk is dat deze strategie moet gezien worden in een context van etnische vervolgingen van etnische afkomst om mensen van Albanese origine te verdrijven uit de Preshevo-vallei. Dit komt volgens hem ook tot uiting in de arrestatie van 9 Albanezen op beschuldiging van ernstige misdaden die niet onder de amnestiewet vielen. Hij laat gelden dat gewelddaden gepleegd door Servische militairen tegen personen van Albanese afkomst, nooit aanleiding hebben gegeven tot enig optreden door de Servische overheden.

Aangaande de mogelijkheid om een burgerdienst uit te oefenen in plaats van een legerdienst, - mogelijkheid die de commissaris-generaal staaft aan de hand van het feit dat er tussen 2003 en 2007 zo'n veertigduizend gewetensbezwaarden hun burgerdienst vervulden-, wijst verzoeker er op dat verweerder *"niet preciseerd wat sinds het jaar 2007 tot op heden gebeurt"*.

De bestreden beslissing vertoont volgens verzoeker *"een gebrek aan gegrondheid"* en werd ze ook niet voldoende gemotiveerd.

Hij vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad merkt op dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend.

Een loutere verwijzing door verzoeker naar een welbepaalde situatie in het land van herkomst, zoals beschreven in de bestreden beslissing, volstaat niet om als vluchteling te kunnen worden erkend. De stelling van verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing "*een beetje tegenstrijdig*" is, daar waar enerzijds gesteld wordt dat er in het verleden gevallen waren waarin de gendarmerie haar boekje te buiten is gegaan ten aanzien van mensen van Albanese afkomst en dit niet in aanmerking te nemen voor de persoon van verzoeker, wordt niet bijgetreden. Verzoeker dient de individualisering van zijn vrees aan te tonen -een essentieel element bij het beoordelen van zijn asielaanvraag- en slaagt daarin niet.

Verder is de Raad van mening dat de bewering van verzoeker dat de arrestatie van de 9 Albanezen gezien moet worden in een context van etnische vervolgingen om hen omwille van hun afkomst te verdrijven uit de Preshevo-vallei -en dus niet als een gerechtelijke vervolgingen omwille van ernstige

misdaden, zoals de commissaris-generaal oordeelt- louter de waarde heeft van een blote bewering; verzoeker brengt immers geen rapporten of documenten aan om zijn bewering te staven.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker niet aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist is of dat commissaris-generaal een verkeerde beoordeling heeft gemaakt of zijn beslissing verkeerdelijk heeft gemotiveerd.

Daar waar verzoeker, aangaande de mogelijkheid tot het uitoefenen van een burgerdienst in plaats van een legerdienst, stelt dat de commissaris-generaal niet preciseert wat sinds het jaar 2007 tot op heden is gebeurd, wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf. Indien verzoeker van oordeel is dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt, actualiteitswaarde ontbeert, dient hij daarvan het bewijs te leveren.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker volledig voorbij gaat aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn moeder. Ook wat betreft de tegenstrijdigheden aangaande de huiszoekingen brengt verzoeker geen elementen bij die deze incoherenties verklaren of weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt die aantonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en schaart zich achter de bestreden beslissing.

Bijgevolg wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd.

Artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker de motivering van weigering in de bestreden beslissing van de subsidiaire beschermingsstatus onbesproken laat.

Er zijn in verzoekers relaas geen elementen voorhanden die ertoe leiden te stellen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980.

De aangevoerde schending van artikel 48/4 van voormelde wet wordt dan ook verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE